N°. 3. A°. 1833.

DONDERDAG DEN 10den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

TWEEDE OPROEPING.

Op last van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, worden mits dezen door den ondergeteekenden opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer Plaats, die hun *zeventiende* jaar zijn ingetreden, edoch hun *vijftigste* niet hebben volbragt, en niet in de Schutterij dezer plaats zijn ingelijfd, om het even in welke Wijk dezelve zijn woonachtig, en nog niet voor de Commissie tot Inlijving zijn verschenen, om zich op Vrijdag den 11den dezer maand, te vervoegen voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelve te worden ingelijfd.

Elk en een iegelijk, wien zulks mogt aangaan, wordt bij deze herinnerd, dat op welke grond men ook aanspraak op vrijstelling mogt maken, dit echter dengenen, welke ten dage dienende niet verschijnt, niet bevrijdt van de boete, bepaald bij art. 5 van het nog bestaande Reglement van Organisatie, Administratie en Discipline voor de Schutterij van *Paramaribo;* zullende naargaands de opgegevene redenen van vrijstelling worden onderworpen aan de beoordeeling der daartoe benoemde Commissie.

Paramaribo, den 5 Januarij 1833.

De Majoor Kommandant der Schutterij

P. FIERS SMEDING.

EDICTALE CITATIE.

(267) Uit krachte van acte eerste default met admissie tot eene tweede daging, in dato 23 November 1832, verleend door den Hove van *Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, aan Mr. DAVID J. PRESBURG en NICOLAAS HERBERT, in qualiteit als Executeuren Testamentair en Redderaars van den Boedel en Nalatenschap, van wijlen CHARLES STUART, in leven inwoner dezer Kolonie, en aldaar op den 11 April 1832 overleden, impetranten van appoinctement van Edictale Citatie en Eisschers.

Zoo worden door mij Exploicteur bij het *Geregtshof der Kolonie Suriname,* voor de tweede maal bij openbare Edicte *ad valvas curiæ* gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen alle bekende en onbekende binnenlandsche Crediteuren mitsgaders elk en een iegelijk binnen 's Lands, welke beweren mogt eenige actie, regt of aanspraak ten lasten van voorgemelden Boedel en Nalatenschap te hebben, geimpetreerden en Gedaagden.

Omme te compareeren ter gepriviligeerde rolle van welgemelden Geregtshof, welke gehouden zal worden op den 18 Januarij 1833, ten einde aldaar de Impetranten *qq*, te zien dienen van acte eerste default en tweede daging bij Edicte *ad valvas curiæ,* en wijders met de Impetranten *qq.* voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd, als naar stijle, aan *Paramaribo,* den 7 Januarij 1833.

De Exploicteur,

N. L. BRAAM.

MENGELINGEN.

OVER STAATKUNDIG EGOÏSMUS.

(Vervolg en Slot van N°. 2).

Maar indien het behoorlijk behartigen van eigen belang pligtmatig is, zoo is het staatkundig *egoïsmus* ten hoogste laakbaar, en volstrekt onbestaanbaar met de veiligheid en het welzijn van den staat. Evenmin als een individu, in den tegenwoordigen toestand onzer beschaving, gelukkig kan zijn wanneer hij buiten alle aanraking met zijne natuurgenooten blijft, evenmin kan een staat bloeijen, ja zelfs zich handhaven zonder zich in betrekking te stellen met andere staten.

Hoe groot, hoe magtig een land moge wezen, deszelfs veiligheid, niet minder dan deszelfs behoeften, vorderen gebiedend dat het, ook van kleinere en zwakkere naburen bijstand erlange om hun dezelve wederkeerig te verleenen. Nimmer zal het bij grootere Mogendheden eene voorzigtige staatkunde geacht worden, de kleineren te onderdrukken of uit te putten. Wanneer zulks geschied is (en wij erkennen dat daarvan talrijke voorbeelden bestaan) hebben die Mogendheden hunne verkeerde staatkunde steeds moeten boeten en hunne eigen baatzucht is voor hen de oorzaak geweest van menigen moeijelijken en langdurigen oorlog. Niettemin kan het schijnen, alsof de groote Mogendheden, wier afgevaardigden onlangs te Londen vergaderd waren, nu en dan zijn afgeweken van de behoedende beginselen vroeger door henzelven vastgesteld, en die in twee hoogstmerkwaardige staatsstukken uitgedrukt zijn, te weten het protokol onderteekend te *Aken*, den 15 November 1818, en de daarbij gevoegde verklaring. Maar wij lezen in deze stukken: » dat de naauwe verbindtenissen der monarchen, die aan het nieuwe staatkundige stelsel van Europa door hunne grondstellingen, zoo wel als *door het* BELANG *hunner onderdanen geleid*, deel namen, Europa het heiligste onderpand voor deszelfs toekomstige rust aanbood." Verder, » erkennen de Mogendheden, als *grondslag* van het tusschen hen bestaande verheven *verbond*, het onwankelbare besluit, om *nooit;* noch in hunne onderlinge zaken, *noch in hunne betrekkingen jegens andere Mogendheden*, van de strengste opvolging der grondstellingen van het regt der volken af te wijken; vermits de onverwrikte uitoefening dezer grondstellingen op eenen duurzamen staat van vrede de eenige werkdadige waarborg voor de *onafhankelijkheid* van iedere afzonderlijke Mogendheid, en voor de *zekerheid* van het gezamenlijk verbond der staten verschaft." En hoe is het nu te onderstellen, dat dezelfde Mogendheden, die deze beginselen predikten, en in derzelver opvolging de waarborg meenden te vinden voor de rust van Europa, dezelfde Mogendheden, die geacht worden nog dezelfde belangen als in 1818 te hebben, zoodanig verblind zouden zijn dat zij, regelregt tegen hunne eigene verklaringen, tegen hun tastbaar en erkend belang, de grondslagen zouden wegnemen, waarop het staatkundige bestaan van geheel Europa gevestigd is! Men zal toch niet willen volhouden dat de vijf Mogendheden ons staatkundig bestaan zouden willen vernietigen? Het aanwezen van Nederland, als een onafhankelijke staat, is ten alle tijde aangemerkt geworden als een der eerste en voornaamste voorwaarden van den vrede en de veiligheid van een groot gedeelte van Europa. De vergrooting van ons grondgebied, door de toevoeging van Belgie, is voorzeker met de beste inzigten geschied; doch nadat latere gebeurtenissen de ongenoegzaamheid dezer staatkundige combinatie ten duidelijkste hebben aangetoond, en men zich genoodzaakt heeft gezien andere middelen ter handhaving van het Europesche evenwigt te beramen, kan het geene der Groote Mogendheden in ernst te doen zijn, om Nederland te verzwakken en hetzelve te berooven van de middelen, waardoor het, gedurende zoo vele eeuwen, zijne plaats in het Europesche statenstelsel heeft gehandhaafd, en ook bij vervolg zal kunnen handhaven.

Neen, het welbegrepen eigen belang dier Mogendheden, — hetwelk zij op den duur niet kunnen miskennen, — vordert veeleer, dat Nederland zoodra mogelijk uit deszelfs tegenwoordigen moeijelijken toestand worde gered. Men wane dus niet, dat de Groote Mogendheden, hoezeer er oogenblikken zijn geweest, waarin zij, in een of ander opzigt, den schijn tegen zich hadden, bij de vereffening van onze twisten met Belgie, hun waar belang uit het oog hebben verloren, en dat een kleingeestig en bekrompen *egoïsmus* de handelingen onzer bondgenooten bestuurd heeft. De ware drijfveren van de verrigtingen der Conferentie van Londen zullen waarschijnlijk voor ons oog verborgen blijven, maar wij mogen niet vergeten de moeijelijke omstandigheden waarin verscheiden groote Mogendheden door een' zamenloop van noodlottige gebeurteniseen gebragt waren; de vrees, door den op nieuw ontwaakten revolutie-geest opgewekt, doch niet minder de minachting jegens Nederland opgevat, ten gevolge der listige handelingen en der loogentaal onzer vijanden!

Dank evenwel zij der Voorzienigheid — de waarheid heeft zich eenen weg gebaand. Nederland, miskend en verlaten, heeft zich onder de moeijelijkste omstandigheden, waardig getoond de eervolle plaats te bekleeden, aan hetzelve vroeger in het staatkundig Europa toegekend, — eene plaats die het niet heeft ingenomen door verraad en meineed, noch ten gevolge van diplomatieke overleggingen, maar die het verworven heeft door een' moedigen strijd van 80 jaren, door het bloed van menigen held, en die het wist te handhaven door eene lange reeks van doorluchtige Veldheeren en Vlootvoogden, door schrandere staatslieden en door eerlijke en nijvere Burgers.

Verbannen wij dan de gedachte, dat bloot egoïsmus de handelingen der Conferentie hebben bestuurd. Die gedachte zoude slechts strekken om laakbare gevoelens van haat en afgunst jegens onze bondgenooten op te wekken; maar, wat er ook moge gebeuren, laat ons, met het regt voor oogen, moedig en eendragtig, onze regten, onze ware belangen tot het uiterste blijven verdedigen; langs dien weg alleen zullen wij ons staatkundig aanwezen en onze herwonnen achting kunnen behouden.

VESTIGING EENER NIEUWE VOLKPLANTING OP *NIEUW-HOLLAND.*

Eene kompagnieschap heeft van het Engelsche gouvernement de vereischte volmagt bekomen, om in Australia de landstreek te bevolken, die gelegen is tusschen de 30° en 32° graden Z. B. en tusschen de 132° en 141° graden O. L. van Parijs, benevens alle de aanhoorige eilanden. Aan hare ondernemingen in het binnenland, dat is te zeggen, noordwaarts, wordt geenerlei grensbeperking gesteld. De Gouverneur-Generaal zal door de kroon worden benoemd, het nijverheidsbeheer zal geheel en eeniglijk bij de kompagnieschap berusten. Eene door haar benoemde raadkamer zal voorloopig den Gouverneur worden toegevoegd. Het kapitaal der societeit is 12 millioen. Een vierde-gedeelte dier som zal aan het Engelsche Gouvernement voor de afgestane gronden worden betaald, een ander vierde-gedeelte zal dienen om aan de kolonisten voorschotten te verstrekken om hunne fabrijken en trafijken voort te zetten; het overige zal gebezigd worden tot bouw-werken van algemeen belang, als bruggen, grachten, wegen, openbare gestichten in de steden, enz.

Te rekenen van het jaar 1833, het tijdstip waarop het charter der Oost-Indische kompagnie eindigt, zal de kolonie eene volkomene handelsvrijheid genieten. Insgelijks wordt haar de vrijstelling van alle administratieve of militaire belasting gewaarborgd, dat is te zeggen: dat zij gevrijwaard is tegen alle geldheffing ten voordeele van het moederland, en tegen alle matrozen-pressing of gedwonge manschap-ligting tot de krijgsdienst. Het overige der statuten is overeenkomstig, met die, krachtens welke de oude koloniale kompagnieschappen der Vereenigde Staten en de nieuwere kompagnie van Kanada zijn gevestigd geworden. Wanneer het mannelijk gedeelte der bevolking tien duizend volwassenen zal tellen, zal het wetgevend bestuur en het beheer der geldmiddelen aan eene door de kolonisten verkozene vergadering van volksvertegenwoordigers worden opgedragen.

Het ter stichting der eerste neêrzetting gekozen punt, en hetwelk voor altijd de zetelplaats van het Gouvernement zal worden, is het fort Lincoln, gelegen in hetgeen men de Spencer-golf noemt. Die golf is eigenlijk wel niets anders dan eene diepe baai, of eene soort van rak, welke meer dan dertig mijlen landwaarts inloopt, eene schoone en voortreffelijke haven vormende, welker invaart bij alle in deze streken waaijende winden wordt gemakkelijk gemaakt. Een heerlijk schoon en vruchtbaar eiland, dat der Kangoeroes, dekt dezelve tegen de slagen van den grooten Australischen Oceaan. Het is onbetwistbaar de schoonste gelegenheid die op de kusten van Nieuw-Holland gevonden wordt tot het vestigen eener landboawende, handeldrijvende en krijgsmagtige volksplanting. De grond, tot eene groote diepte goede aarde, is er zeer vruchtbaar, toereikend bewaterd en met schoon woudgeboomte overdekt, de weersgesteldheid is er zacht en gelijkmatig, het klimaat zeer gezond.

ZIELKUNDIGE VOORSCHRIFTEN, OM HET LEVEN TE VERLENGEN.

Wanneer een mensch de helft van een gewonen leeftijd bereikt heeft, is hij eenigzins in staat om iets toe te brengen tot vermeerdering der jaren welke hij nog leven kan, anders gezegd, om zijn volgend leven te verlengen. Zijne denkbeelden en verlangens; zijne gemoedsbewegingen en hartstogten, moet hij slechts aanwenden als zachte prikkelmiddelen zijner levensgeesten; hij moet het ligchaam als door den geest elektriseren. Doet hij zulks met verstand en doelmatig, en weet hij alle overmaat en wanorde hier in te vermijden, zoo kan hij zijn leven veel verlengen.

Alles wat den geest met het denkbeeld van het toekomende vervult, alles wat de mensch zich in het toekomende als bereikbaar voorstelt, en wat hij ook werkelijk bereiken kan, strekt tot verlenging van zijn leven. Wanneer iemand zich streelt met eene hoop, die werkelijk eens vervult kan worden, welke geen toeval plotseling kan ter neder slaan, noch het gezond verstand dadelijk als iets ongerijmds verwerpt, zoo behoudt de werkzaamheid van den geest omtrent de verlangde zaak het ligchaam steeds in eene matige beweging, welke, door de onafgebroken werking van de ziel op het ligchaam, eene duurzaamheid verkrijgt, die de stormen des tijds verduren kan. Wanneer iemand hoop heeft om door eigen werkzaamheid zijnen toestand dermate te verbeteren, dat hij het einde zijns levens in rust en gemak kan doorbrengen, zoo strekt dit pogen en streven, om het gehoopte en verlangde deelachtig te worden, uit zijn eigen aart om zijn levenstijd te verlengen. Degeen die altijd nog iets belangrijks van de toekomst verwacht, en onderwijle immer naar de regelen van matigheid en orde leeft en verlangt, voor dien vliegt de tijd voort, en hij wordt oud eer hij het vermoed. Men heeft bevonden, dat de zoodanigen, die altijd ijverig poogden hunnen toestand te verbeteren, inzonderheid de gieregaards, die nimmer genoeg hebben, en altijd naar vermeerdering staan, gemeenlijk zeer oud worden. De beruchte gieregaard ELWES in Engeland bereikte een hoogen ouderdom, en met hem velen, die nimmer genoeg hadden, echter hun geluk niet van hersenbeelden, maar van hunne eigen pogingen, hun eigen arbeid, wagtende waren. Met één woord, alles wat de hoop koestert en levendig houdt is behulpzaam aan de verlenging des levens. Ambtenaars die naar hoogere posten staan, en nimmer in dien welken zij bekleeden sterven willen, verlengen, door het koesteren van hunne verlangens, hun leven; van daar dat men zoo vele hovelingen en staatslieden vindt die zeer hoge jaren bereiken.

Dan, niet slechts het verlangen en streven naar vermeerdering van geld en eereposten is dienstbaar aan de verlenging des levens; dit einde wordt even zeer bereikt door de begeerte naar kennis; welke begeerte dit nog boven de andere vooruit heeft, dat zij doorgaans minder overdreven is, en het ligchaam niet meer vergt, dan het verdragen kan. Hij, die immer naar vordering in wetenschap, naar meerdere volmaking van zijnen geest streeft, behoudt door dit streven, door dit ernstig verlangen, zijnen geest in eene bestendige doelmatige werkzaamheid, welke, daar zij de levenskrachten in eene gedurige beweging houdt, voor de gezondheid des ligchaams zeer heilzaam is. Het is derhalven van belang, nimmer zijne wenschen en verlangens geheel op te geven, maar dezelve in de toekomst uit te strekken, daar zulks de ziel moed en het ligchaam sterkte bijzet. Door dit middel, zonder ter gelijker tijd andere te verzuimen, zullen wij de grenspalen onzes levens zoover mogelijk uitzetten; en wanneer wij zelve den dood niet te gemoet loopen, zal hij als beschroomd zijn om ons te naderen.

Zedekundige en godsdienstige denkbeelden, bij voorbeeld, van de verbetering des menschelijken geslachts, van de aannadering eener betere toekomst, van de onsterfelijkheid der menschelijke ziel, van de regering der wereld door eene Alwijze Voorzienigheid, enz., verheffen den menschelijken geest, maken hem van het aardsche los, en doen hem den zege behalen over duizend wederwaardigheden, onder wier last hij anders bezwijken zou. Menschen van godsdienst, leeraars, welke de zaak van hunnen verheven dienst ter harte gaat, die veelal hunne aandacht niet tot het tegenwoordige bepalen, maar in het toekomende durven inzien, bereiken, om dezelfde reden, niet zelden een hogen ouderdom. De dood ontwijkt hem, die denzelven moedig onder de oogen ziet, die zich door het gevaar niet laat afschrikken; en die zijn leven waagt om het te behouden zal hier zekerlijk het onzekerst spel niet spelen.

De ijdelheid, de zucht om te behagen, brengen ook iets bij tot de verlenging des levens. Nimmer zal eene kokette het geheel opgeven haar oogmerk nog éénmaal te bereiken; de dood zal haar veeleer verrassen; en men mag veilig vooronderstellen, dat vele vrouwen door het voeden en koesteren van zulke belagchelijke begeerten en hartstogten hun leven verlengd hebben.

Dan, wanneer men zijn leven door zijne wijze van denken poogt te behouden en zijn einde zoo lang mogelijk zoekt te vertragen, moet men ter gelijker tijd matig weten te genieten; men moet zich aan eene zekere levenswijze gewennen, die door den tijd eene hebbelijkheid, en eindelijk eene tweede natuur worden zal. Alles, wat men noodwendig moet verrigten, moet een bepaalden tijd en eene bepaalde maat toegeschikt worden; nimmer moet men de maat in eten, drinken, slapen, bewegen, arbeiden, enz. overschreiden; en men moet den éénen dag na genoeg als den anderen leven; want zelfs hier door, dat de meeste menschen hunne levenswijze steeds veranderen, nieuwe genoegens bejagen, en niet dan het veranderlijke beminnen, verkorten zij hunne dagen. De ziel en het ligchaam verliezen met de jaren de vatbaarheid om nieuwe gewoonten, nieuwe hebbelijkheden aan te nemen; en wil men zich er toe dwingen, zal men den dood zigtbaar in de hand werken.

ADVERTISSEMENTEN.

Bij resolutie van het *Geregtshof der kolonie Suriname*, in dato den 8sten dezer bepaald zijnde, dat alle de zaken, waarin het publiek Ministerie betrokken is, elken Maandag, en de Civiele Zaken iederen Vrijdag, voor de Commissie uit het Geregtshof tot de Kleine Zaken, zullen behandeld worden, zoo wordt zulks mits dezen ter kennis van het publiek gebragt.

Paramaribo, den 9 Januarij 1833.

Op last der Commissie voorn.,

De Adjunct-Griffier bij het Geregtshof,

WENTHOLT.

☞ Algemeene Vergadering van het Departement *Paramaribo* der MAATSCHAPPIJ: *TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN*, op Maandag den 21 Januarij 1833, des Avonds ten 7½ ure; LOGE *CONCORDIA*.

---

(348), M. A. KEYSER, zal MORGEN op *VENDU* Verkoopen: Provisien, Stukgoederen, en een partij vaten Hollandsche Boter, om *verkoop-rekening* te sluiten.

Alsmede de bij vorige Couranten geadverteerde Neger *Adam*.

SCHEEPS-TIJDING.

TE BRAAMSPUNT AANGEKOMEN:

De Noord-Amerik. Brik *Banian*, Kapt. ROBERT EVANS, is den 14 December van *Boston* gezeild.

De Noord-Amerik. Schoener *Saco*, Kapt. JOHN WILSON, is den 29 November van *Boston* gezeild.

Beide liggen *quarantaine*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.